

OOGGETUIGE

Het Doro-vluchtelingenkamp in Upper Nile State, Zuid-Sudan. Sinas maakt sorghum klaar. Ze is gevlucht uit de Blue Nile-regio in buurland Sudan. Door de voedselschaarste in het kamp moeten vrouwen toch regelmatig naar hun velden in het noorden terugkeren. De routes ernaartoe worden gebombardeerd.

ECHO'S VAN DARFOUR

JAN DESLOOVER

Ware het niet van George Clooney's recente blitzbezoek aan de regio en zijn mediagenieke arrestatie bij de Sudanese ambassade in Washington DC, amper een mens die weet zou hebben van de verschrikkingen die zich momenteel afspelen in de grensregio tussen Sudan en Zuid-Sudan, dat straks zijn eerste verjaardag als autonome natie viert. De situatie is het ergst in Zuid-Kordofan en in de Blue Nile-regio, twee staten in het zuiden van Sudan. Regeringstroepen van president Omar al-Bashir leveren er slag met lokale rebellen, die de onderdrukking beu zijn. Het is een verhaal van racisme – het leger telt vooral Arabische soldaten; de rebellen, stevast omschreven als 'slaven', zijn veel donkerder. Een verhaal van religie ook – islam versus christendom en animisme. En een strijd om vruchtbare gronden en olie. Het regime in Khartoem laat journalisten noch hulpverleners toe in de regio. Met reden. Nicholas D. Kristof, columnist voor de *New York Times* en momenteel in Sudan, heeft het over 'een humanitaire catastrofe', 'wrede etnische zuiveringen' en 'misdaden tegen de menselijkheid'. Hij ziet 'echo's uit Darfour'. 'Voor de bewoners van het Nuba-gebergte (in *Zuid-Kordofan, red.*), die in strotenten leven, ver van elektriciteit en verharde wegen, bestaat de voornaamste kennisgeving met de 21ste-eeuwse technologie erin dat ze gebombardeerd worden door Sudanese vliegtuigen.' Het geweld heeft al zeker honderdduizend mensen op de vlucht ge-

jaagd. Ze trekken de grens over naar Zuid-Sudan, naar geïmproviseerde vluchtelingenkampen. Ook die zijn al gebombardeerd. Er is ook sprake van moorden en serieverkrachtingen door Sudanese militairen. De Belgische fotograaf Cédric Gerbehaye bezocht de voorbije maanden vier kampen. In Yida, het grootste kamp in Unity State, sprak Gerbehaye met John Albash Kuku (27), leraar op een lagere school in Tabanya, in het Nuba-gebergte. Toen ze bommen hoorden vallen in de buurt van de school, hebben hijzelf en twee collega's alle 172 kinderen verzameld en zich verstopt in enkele grotten. 'De volgende dag, terwijl de bombardementen voortduurden, zijn we begonnen stappen.' Telkens als ze vliegtuigen hoorden, zochten ze dekking. Na vijf dagen kwamen ze aan in het kamp Yida. 'We weten nog altijd niet wat er van hun ouders geworden is.' Gerbehaye bezocht ook het kamp Doro, in Upper Nile State. 'Op het eerste gezicht lijkt het op een doorsnee Afrikaans dorp', zegt hij. 'Maar al gauw zie je iets anders. Uitgehongerde honden die agressief worden en bijten, bijvoorbeeld, en dan doodgestenigd worden door kinderen.' De humanitaire hulp moet nu op gang komen, benadrukt Gerbehaye. Want straks begint het regenseizoen, wordt de hele streek herschapen in een moeras. Dan is het gewoen niet meer mogelijk om voedsel en andere goederen naar de kampen te brengen.

**Foto's: Cédric Gerbehaye/
Pulitzer Center**

Aanschuiven bij de voedselbedeling in het Jamam-kamp, in Upper Nile State.

OOGGETUIGE

Toegang tot drinkbaar water is in alle kampen problematisch, ook in Jamam. Het is vaak kiezen tussen moeraswater of niks.

Het vluchtelingenkamp in Paryang.

Hussein Bafa in gebed. Hij bereikte het Jamam-kamp na zes dagen stappen.

Ziekenhuis in Paryang, in Unity State.

Het Yida-kamp in Unity State, Zuid-Sudan. Vluchtelingen wachten om zich te kunnen registreren bij VN-medewerkers, tijdelijk gehuisvest in een hut.

In het Jamam-kamp leven intussen meer dan 30.000 mensen, onder wie heel veel kinderen. Sommige arriveren er alleen, zonder ouders.